

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งที่ ๕ วิธีดำเนินการ ผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาค่าอนิยม ระดับค่าอนิยมและพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมในจังหวัดสงขลา
- เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับค่าอนิยม พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของพ่อนสนิก และลักษณะของกลุ่มเด็กและเยาวชน
- เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อค่าอนิยมของเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมในจังหวัดสงขลา
- เพื่อศึกษาปัจจัยที่จำแนกเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาและเยาวชนปกติและศึกษาในสถานศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

- กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างจากเด็กและเยาวชน ๓ กลุ่ม และบุคลากรผู้ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ดังนี้
 - กลุ่มเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ดังนี้
 - 1.1 กลุ่มเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ดังนี้
 - 1.1.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา (A) จำนวน 296 คน
 - 1.1.2 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา (B) จำนวน 346 คน

ดังนี้

- 1.1.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา (A) จำนวน 296 คน
- 1.1.2 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา (B) จำนวน 346 คน

1.1.3 เด็กและเยาวชนปกติและเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ผู้วิจัย

314 คน

1.2 กลุ่มบุคคลผู้ไกล์ชีดเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ผู้วิจัย สุ่มแบบเจาะจงผู้ไกล์ชีดเด็กและเยาวชนมากที่สุดจำนวน 18 คน

2. ตัวแปร การวิจัยครั้งนี้กำหนดตัวแปรดังนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยสถานภาพส่วนตัวของเด็กและเยาวชน สถานภาพครอบครัวของเด็กและเยาวชน พฤติกรรมทางสังคมที่เป็นไปในเบนของเพื่อนสนิท การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

2.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ค่านิยม ด้านความซื่อสัตย์ ค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วรุส ค่านิยมด้านการประยุต และลักษณะกลุ่มเยาวชน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถามวัดค่านิยม และ การอบรมเลี้ยงดู

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวม ข้อมูล ด้วยวิธีการส่องลักษณะคือ ให้ตอบแบบสอบถามภาษาหลังจากที่ผู้วิจัยได้อธิบาย ชื่นชมในแต่ละตอนให้กับกลุ่มตัวอย่างท่องหนังสือได้แล้ว และใช้วิธีการสัมภาษณ์กับ กลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนที่อ่านหนังสือไม่ได้ และสัมภาษณ์อาจารย์และบุคคลผู้ไกล์ชีดกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ สถิติที่วิเคราะห์ได้แก่ สถิติพื้นฐาน และทดสอบ สมมติฐานด้วย χ^2 - test, t - test, F - test การวิเคราะห์การถดถอย พหุ (Multiple Regression Analysis) และการจำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ย ระดับค่านิยม และพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน

เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกติ มีค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อื่น และการประทัยด้วยในระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 15.11$ ถึง 19.30) โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษามีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์สูงที่สุด ส่วนด้านการเคารพผู้อื่น และด้านการประทัยด้วยว่า เด็กและเยาวชนปกติมีค่าเฉลี่ยค่านิยมสูงที่สุด และเมื่อศึกษาระดับค่านิยมพบว่าจำนวนหนึ่งในสามของเด็กและเยาวชนในแต่ละกลุ่ม มีระดับค่านิยมด้านความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ในระดับยังไม่เกิดค่านิยม เด็กและเยาวชนทึ้งสามกลุ่ม ส่วนใหญ่มีระดับค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่นสูง ในระดับสูง ส่วนค่านิยมด้านการประทัยด้วยเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และศึกษาในสถานศึกษาจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 มีระดับค่านิยมในระดับยังไม่เกิดค่านิยม ส่วนเด็กและเยาวชนปกติส่วนใหญ่มีค่านิยมด้านการประทัยด้วยในระดับสูง และระดับยังไม่เกิดค่านิยม มีจำนวนไม่แตกต่างกันมากนัก (ร้อยละ 40.40 และ 39.80 ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนทึ้งสามกลุ่มส่วนใหญ่มีระดับค่านิยมทั้ง 4 ด้านในระดับยังไม่เกิดค่านิยม และในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กและเยาวชนระหว่างเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและเด็กและเยาวชนปกติพบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและเด็กและเยาวชนปกติมีค่านิยมด้านความรับผิดชอบมากกว่าเด็กและเยาวชนปกติ ไม่ต่างกันอย่างชัดเจนในระดับยังไม่เกิดค่านิยม มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ที่มีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนด้านการสูบบุหรี่ และชอบเที่ยวกลางคืน และมีร้อยละของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนสูงกว่า เด็กและเยาวชนปกติทุกพุทธิกรรม ยกเว้นพุทธิกรรมด้านการยืมเงินเพื่อนเป็นประจำ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีร้อยละ

ของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนทุกด้านสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา ยกเว้นด้านเล่นการพนัน ชอบหนึ่งเรียน ชอบเที่ยวตามศูนย์การค้า และซื้มเงินเพื่อประโยชน์

2. ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยม ระดับค่านิยม พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเคารพผู้อ่อนวัย และการประหณ์มีความสัมพันธ์เชิงกันและกันทุกด้าน อายุร่วมมือสัตย์ทางสถิติที่ระดับ 0.01

พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทด้านชอบแต่งกายตามแฟชั่น และชอบเที่ยวตามศูนย์การค้า มีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ พฤติกรรมด้านชอบเที่ยวกลางคืน และซื้มเงินเพื่อประโยชน์ เป็นประจำมีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านความชื่อสัตย์ พฤติกรรมด้านติดสารเสพติด ชอบเที่ยวกลางคืน และชอบทะเลาะวิวาท มีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัย และพฤติกรรมด้านเล่นพนัน ติดสารเสพติดและดื่มของมีนeme ไม่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านการประหณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิททุกด้านมีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ยกเว้นพฤติกรรมด้านนิยมของราคาแพง ชอบแต่งกายตามแฟชั่น และชอบเที่ยวตามศูนย์การค้า นอกจากนี้ยังพบว่าค่านิยมด้านความรับผิดชอบและการเคารพผู้อ่อนวัย มีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทด้านชอบหนึ่งเรียน ชอบแต่งกายตามแฟชั่น และชอบเที่ยวกลางคืน มีความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ พฤติกรรมด้านติดสารเสพติดและการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัย และพฤติกรรมด้านการสูบบุหรี่และดื่มของมีนeme มีความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านการประหณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

ผลสรุปของปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้เคราะห์ประเดิมต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การเบริญบเทียบค่านิยมของเยาวชนที่เป็นปัญหา และเยาวชนทั้งหมด

3.1.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมีปัจจัยทางชีวสังคมที่ต่างกันในด้านระดับการศึกษาของบิดามารดา และการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อ้ววูส และการประหมัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 มีรายละเอียด ดังนี้

1. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดา มีการศึกษาระดับสูงกว่าประมาณศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดาปะรุงครอบครัวซึ่งกรรมการหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดาปะรุงครอบครัวซึ่งรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาปะรุงครอบครัวซึ่งเกษตรกร มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาปะรุงครอบครัวซึ่งรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมีรายได้ของครอบครัวในระดับต่ำ (ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 5,000 บาท) มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และรายได้ของครอบครัวในระดับปานกลาง (5,001-10,000 บาท) และระดับสูง (สูงกว่า 10,000 บาท ขึ้นไป) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดา มีการศึกษาระดับต่ำกว่าระดับประมาณศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาสูงกว่าประมาณศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษามีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมารดา มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลระดับมากและระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลระดับมาก มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตถ์สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.2 เด็กและเยาวชนในจังหวัดสงขลาที่มีปัจจัยทางชีวสังคมที่ต่างกันในด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษาของมารดา อารசิพของบิดามารดา พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ การเคารพผู้อ่อนวัย และการประหัตถ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. เด็กและเยาวชนชายมีค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่มารดา มีการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มารดา มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มารดาประกอบอาชีพครุภัณฑ์ส่วนตัวหรือตัวช่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เด็กและเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยมด้านการเดินทาง

อาวุโสสูงกว่าเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงน้อย มีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยมด้านการเดินทางอาวุโสสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่มารดาไม่ก้าวข้ามตัวเด็กและเยาวชนที่มีการศึกษา

ระดับป্রถดถ้วนต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับมากมีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยมด้านการเดินทางอาวุโสสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. เด็กและเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยมด้านการ

ประหัดสูงกว่าเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อย (15 - 17 ปี) มีค่า尼ยมด้านการประหัดสูงกว่าเด็กและเยาว-

ชนที่มีอายุปานกลาง (18 - 20 ปี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็ก

และเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงน้อย มีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยม

ด้านการประหัดสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือลูกจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่า尼ยมด้านการประหัดสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่

บิดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว หรือค้าขาย รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และทำงาน

บริษัทห้างร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบ

อาชีพเกษตรกร รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย มีค่าเฉลี่ย

ของค่า尼ยมด้านการประหัดสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพทำงานบริษัท

ห้างร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของค่า尼ยม

ด้านการประหัดของเด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพต่าง ๆ จากค่าเฉลี่ยน้อย

ไปมากเรียงตามลำดับดังนี้ เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพทำงานบริษัทห้างร้าน รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ธุรกิจส่วนตัว หรือค้าขาย เกษตรกร และกรรมกร

หรือรับจ้าง นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

ปัจจัยทางสังคมด้านส่วนตัวของเด็กและเยาวชนได้แก่ เพศ อายุ พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ จำนวนสมาชิก เขตที่พำนัก อาศัย ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสูงที่ได้รับจากครอบครัว สภาพภาพของบิดามารดา ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดู ส่งผลต่อค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อาวุโส และการประหัต์ในระดับต่ำ ($R = 0.25, 0.29, 0.32$ และ 0.28 ตามลำดับ) โดยมีความสามารถในการพยากรณ์ค่านิยมทั้งสี่ด้านเพียงร้อยละ $6, 9, 10$ และ 8 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบความสามารถในการพยากรณ์พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนพาะค่านิยมด้านการเคารพผู้อาวุโสเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงคัดเลือกเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) เพียง $0.21, 0.23, 0.29$ และ 0.22 ตามลำดับ และมีความสามารถในการพยากรณ์ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อาวุโสและการประหัต์เพียงร้อยละ $4, 5, 8$ และ 5 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความสัมพันธ์พหุทางสถิติพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกค่านิยม

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยม ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุ การศึกษาจากทดลองและผลการเปรียบเทียบสถานภาพต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม เด็กและเยาวชนปกติ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์และคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมมากที่สุด เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ และศึกษาความสัมพันธ์พหุของปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชน และปัจจัยทางครอบครัวกับค่านิยมพบว่าปัจจัยร่วมที่ส่งผลต่อค่านิยมทุกด้านได้แก่ รายได้ของครอบครัว (Income)

ความสุขที่ได้รับจากการอ่านครัวว์ (Hap) พฤติกรรมทางสังคมที่เป็นแบบเพื่อนสนิท (Fri) และปัจจัยรวมที่ส่งผลต่อค่าनิยมเกี่ยวกับทุกด้านได้แก่การศึกษาของบิดา (Fed) และอาชีพของบิดามารดา (Fwork Mwork) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุกับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อ่อนวัย และการประหมัด ดังนี้ 0.22, 0.22, 0.25 และ 0.17 ตามลำดับ และสามารถในการพยากรณ์ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 5, 5, 6 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งไม่แตกต่างจากการใช้ปัจจัยที่วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์การณฑณอยพหุกปัจจัย และการคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมด้วยการวิเคราะห์การณฑณอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิเคราะห์การทดสอบความสัมพันธ์พหุทางสถิติพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับทุกด้านค่านิยมโดยมีสมการพยากรณ์ค่านิยมแต่ละด้าน ดังนี้

$$Y_1 = 16.14 - 0.07 \text{ Income} - 0.16 \text{ Hap} - 0.70 \text{ Fwork}_1$$

$$- 0.32 \text{ Fwork}_2 - 0.90 \text{ Fwork}_3 + 0.07 \text{ Fwork}_4$$

$$+ 0.21 \text{ Fwork}_5 - 0.63 \text{ Mwork}_1 + 0.40 \text{ Mwork}_2$$

$$+ 0.31 \text{ Mwork}_3 + 0.27 \text{ Mwork}_4 + 0.99 \text{ Mwork}_5$$

$$- 0.02 \text{ Fri}$$

$$Y_2 = 16.38 - 0.12 \text{ Income} - 0.37 \text{ Hap} - 1.14 \text{ Mwork}_1$$

$$- 0.06 \text{ Mwork}_2 - 1.15 \text{ Mwork}_3 + 0.31 \text{ Mwork}_4$$

$$- 0.63 \text{ Mwork}_5 - 0.08 \text{ Fri} - 0.03 \text{ Soc}_1$$

$$+ 0.05 \text{ Soc}_2$$

$$Y_3 = 19.14 - 0.14 \text{ Income} - 0.18 \text{ Fed} - 0.57 \text{ Hap}$$

$$- 1.88 \text{ Mwork}_1$$

$$- 1.54 \text{ Mwork}_2 - 0.53 \text{ Mwork}_3 - 1.00 \text{ Mwork}_4$$

$$- 1.65 \text{ Mwork}_5$$

$$- 0.05 \text{ Fri} + 0.07 \text{ Soc}_2$$

$$\begin{aligned}
 Y_4 &= 15.67 - 0.22 \text{ Income} - 0.34 \text{ Hap} + 0.30 \text{ Fwork}_1 \\
 &\quad + 0.02 \text{ Fwork}_2 - 1.07 \text{ Fwork}_3 + 0.38 \text{ Fwork}_4 \\
 &\quad + 0.91 \text{ Fwork}_5 \\
 &\quad + 0.03 \text{ Fri} + 0.05 \text{ Soc}_2
 \end{aligned}$$

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่า尼ยม ส่วนใหญ่ส่งผลบวก ทั้งน้อย
เนื่องมาจากการเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ประมาณหนึ่งในสามมีค่า尼ยมในระดับปัจจุบันไม่เกิด
ค่า尼ยม ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม
และมีค่า尼ยมในระดับน้อย ปานกลาง และมากสามกลุ่ม พนวจว่าปัจจัยส่วนตัวของเด็ก
และเยาวชน และปัจจัยทางครอบครัวของเด็กและเยาวชนทุกปัจจัยสามารถสร้าง
สมการจำแนกระดับค่า尼ยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเดินพื้นที่อาชญากรรม
และการประท้วงได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 46.67, 49.59, 67.35 และ 58.95 ตาม
ลำดับ และมีนัยสำคัญทางสถิติก็ระดับ 0.01 และ 0.05 เนพาระดับค่า尼ยมด้าน
การเดินพื้นที่อาชญากรรมและการประท้วงเท่านั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ตัดเลือกเฉพาะปัจจัย
ที่ส่งผลต่อการจำแนกระดับค่า尼ยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมออกเป็น^ช
. กลุ่มที่มีระดับค่า尼ยมระดับน้อย ค่า尼ยมระดับปานกลาง และค่า尼ยมระดับสูง พนวจว่า
ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับค่า尼ยมทั้งสี่ด้าน ได้แก่ อายุ พื้นที่พำนิชบิดามารดา และปัจจัยที่ส่งผล
ต่อค่า尼ยมบางด้าน ได้แก่ อายุ รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา
พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท การอบรมเชิงดูแลแบบให้ความรักล้นบับ
สุนนและ การอบรมเชิงดูแลแบบใช้เหตุผลโดยมีค่าปรับสัทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้อง
ร้อยละ 48.70, 48.85, 59.62 และ 57.14 ตามลำดับซึ่งไม่แตกต่างจากประสิทธิภาพ
ในการจำแนกจากปัจจัยทั้งหมด (15 ปัจจัย) และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม
ปัจจัยกับระดับค่า尼ยมโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สนับสนุนนิคอล (Canonical
Analysis) ของสมการที่ 1 เท่ากับ 0.31, 0.34, 0.36 และ 0.39 ตามลำดับ
และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกระดับค่า尼ยมสูง 3 ปัจจัย เรียงตามลำดับตามน้ำหนึ่งก
ดังนี้

ระดับค่านิยม	ปัจจัย
ความรับผิดชอบ	การประกอบอาชีพกรรมกร หรือรับจ้างของมาตรา ระดับการศึกษาของมาตรา และการประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา
ความซื่อสัตย์	การประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา การประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของมาตรา และรายได้ของครอบครัว
การเคารพผู้อ่อนน้อม	การประกอบอาชีพเกษตรกรของมาตรา การประกอบอาชีพท่างงานบริษัท หรือหางร้านของบิดา และการประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ของบิดา
การประทัยด	การประกอบอาชีพเกษตรกรของมาตราและบิดา และการประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา

4. ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน (สามกลุ่ม) นั้น ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลหรือสัมพันธ์เกี่ยวกับกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนทุกปัจจัย และตัดเลือกเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนมากที่สุด ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเชื้อสังคมกับ ลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิก เขตที่พักอาศัย ความสัมพันธ์และความสุขที่ได้รับจากครอบครัวและสถานภาพของบิดามารดา มีความสัมพันธ์และส่งผล

ต่อลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่มคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยทางชีวสังคมระหว่างลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มต่างกัน มีค่าเฉลี่ยมต้านความรับผิดชอบ ค่าเฉลี่ยมต้านการเคารพผู้อ่อนแอ พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท การอบรมเชิงดูแบบให้ความรักสนับสนุนและการอบรมเชิงดูแบบใช้เหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า

4.2.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยมต้านความรับผิดชอบและต้านการเคารพผู้อ่อนแอสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนปกติมีค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยมต้านการเคารพผู้อ่อนแอสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.2 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมทางสังคมเบี่ยงเบนไบข้องเพื่อนสนิทสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา และเด็กและเยาวชนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทสูงกว่าเด็กและเยาวชนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.3 เด็กและเยาวชนปกติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยการได้รับการอบรมเชิงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผลสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กและเยาวชนปกติมี

ค่าเฉลี่ยของการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผลสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.3 ปัจจัยที่มืออาชีพในการจำแนกประเภทของกลุ่มเด็กและเยาวชน

4.3.1 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ จากการศึกษาปัจจัยในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนทั้ง 3 กลุ่มพบว่า ปัจจัยทางชีวสังคม และปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิคลล์ของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 มีค่า 0.73 และ 0.47 และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกสูงได้แก่ อายุ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน ความสุขภายในครอบครัว สถานภาพของบิดามารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและมีประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวดร้อยละ 72.20 และเมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยทางชีวสังคมเพียงปัจจัยเดียวพบว่าสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิคลล์ของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 มีค่า 0.72 และ 0.45 ตามลำดับ และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนสามกลุ่มได้แก่ อายุ ความสุขภายในครอบครัว สถานภาพของบิดามารดา และการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบโดยมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวด 2 แบบ โดยมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวด 71.58 ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนในสมการที่ 1 และในสมการที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับโดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิคลล์ของสมการที่ 1 และ สมการที่ 2 มีค่า 0.15 และ 0.10 ตามลำดับ และปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดได้แก่ ค่านิยมต้านการเมา彷รู้อาวุโส ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบ และมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวด 41.03

4.3.2 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ศึกษาในสถานศึกษา จากการศึกษาปัจจัยในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ทั้ง 2 กลุ่มพบว่าปัจจัยทางชีวสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความอนุมัติ 0.74 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ถูกต้องทึ่งหมวด 86.73 โดยปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดได้แก่ อายุ สถานภาพของบิดามารดา ความสุขในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน ปัจจัยทางชีวสังคม สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนุมัติ 0.73 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ถูกต้องทึ่งหมวด 86.94 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้แก่ อายุ สถานภาพของบิดามารดา ความสุขภายในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาพบว่ามีความสามารถในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนุมัติ 0.14 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวดร้อยละ 56.90 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุดได้แก่ ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ การเคารพผู้อ้วกวิถี และการประทัยด้วย

4.3.3 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ จากการศึกษาปัจจัยทางชีวสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยาพบว่า สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มทึ่งสองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนุมัติ 0.55 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุดได้แก่ เพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วกวิถี ค่านิยมด้านความเชื่อสัตย์ และอาชีพของบิดาตามลักษณะปัจจัยทางสังคม สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็ก และเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนุมัติ 0.53 และมีประสิทธิภาพ

ในการจำแนกได้ถูกต้องทึ้งหมดร้อยละ 73.07 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุด ได้แก่ เพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และอาชีพของบิดา ส่วนปัจจัยทางวิทยาพบว่า สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตร 0.19 โดยมีค่าประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ้งหมดร้อยละ 58.02 และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกสูงสุด ได้แก่ ค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัย ค่านิยมด้านความซื่อสัตย์และค่านิยมด้านความรับผิดชอบ

4.4 การวิเคราะห์และคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน จากปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางวิทยา จำนวน 19 ปัจจัย สามารถคัดเลือกปัจจัยเหลือ 16 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็ก และเยาวชนได้แก่ เด็กและเยาวชน 19 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ได้แก่ เพศ อายุ และพฤติกรรมทางสังคมที่เบ่งแยกของเพื่อนสนิท

ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของมิตรภาพ อาชีพของบิดามารดา รายได้ จำนวนสมาชิก เอกลักษณ์พื้นที่ ความสัมพันธ์และความสุขในครอบครัว และสถานภาพของบิดามารดา

การอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้ความรักสนับสนุน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

ค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ และค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัย

จากการคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผล ต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนพบว่าปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะเด็กและเยาวชนมากเรียงตามลำดับคือ อายุ ความสุขในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้ความรักสนับสนุน และ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเยาวชนได้ร้อยละ 70.51 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับลักษณะกลุ่มโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตรจากสมการที่ 1 และ 2 เท่ากับ 0.72 และ 0.46 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความสามารถในการจำแนกพบร้าสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีสมการการจำแนกลักษณะกลุ่ม ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y = & 0.19 \text{ Sex} + 1.31 \text{ Age} - 0.06 \text{ Income} + 0.23 \text{ Num} \\
 & + 0.001 \text{ FEd} \\
 & - 0.09 \text{ MEd} + 0.40 \text{ Fwork}_1 + 0.28 \text{ Fwork}_2 \\
 & + 0.50 \text{ Fwork}_3 \\
 & + 0.16 \text{ Fwork}_4 + 0.79 \text{ Fwork}_5 + 0.24 \text{ Home} \\
 & - 0.05 \text{ Rele} \\
 & - 0.47 \text{ Hap} - 0.69 \text{ Sta} + 0.03 \text{ Fri} + 0.03 \text{ Soc}_1 \\
 & - 0.03 \text{ Soc}_2 \\
 & + 0.02 \text{ Y}_e + 0.01 \text{ Y}_s - 1.19
 \end{aligned}$$

อภิปรายผล

จากข้อสรุปผลตั้งกล่าวข้างต้นสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

- การที่เด็กและเยาวชนที่เป็นบุญพาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกติ มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลางค่อนข้างสูงเล็กน้อยทั้งสามกลุ่ม ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของบินสุวรรณ เทสyanan (2526 : บทคัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนที่นั่นประกอบศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาของกรุงเทพมหานคร มีความติดตามยอดเกี่ยวกับค่าเฉลี่ยพื้นฐาน ค้านการประทัยด้วยคอม การมีรับเบี้ยบวันนั้น และการเดินทางมากอยู่ในระดับที่พึงประสงค์ คือระดับ 4 และ 5 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาของบินสุวรรณ เทสyanan เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความติดตามยอดมีได้ศึกษาเกี่ยวกับค่าเฉลี่ยโดยตรงจากการหนัง ปรากฏการที่สองเป็นการศึกษากลุ่มเด็ก มีใช้เยาวชน นอกจากนี้ยังอาจเนื่องมาจากสภาพสังคมในปี พ.ศ. 2526 มีความแตกต่างจากสภาพสังคมในปี พ.ศ. 2538 มาก ดังพระบรมราโชวาทของสมเด็จพระ

เจ้าอยู่หัวรัฐบาลปัจจุบันที่พระราชทานแก่ที่ประชุมสมาคมพุทธศาสนาที่ว่าราชการฯ ความว่า “ความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งที่น่าวิตกก็คือ ทุกวันนี้ความคิดอ่านและความประพฤติหลายอย่างซึ่งแต่ก่อนถือว่าเป็นความชั้ว เป็นความผิดได้กลายเป็นสิ่งที่คนในสังคมยกย่องและประพฤติปฏิบัติกันโดยไม่สะตุ้งสะเทือนจนทำให้เกิดปัญหา และทำให้ไว้ชีวิตแต่ละคนมีความลงไม้” จากเหตุผลต่างๆ ก็อาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ค่านิยมของเด็กและเยาวชนมิได้อยู่ในระดับสูง หรือระดับน่าพึงประสงค์ นอกจานนี้ยังพบว่าค่าเฉลี่ยของเด็กและเยาวชนกลุ่มที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ และความชื่อสัตย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพที่เป็นจริงที่ควรจะพบ จากค่าสั่งสอนของบิดามารดาหรืออาจารย์ที่เน้นให้สมาชิกในสังคมมีความเชื่อ หรือยึดแนวปฏิบัติที่ดี เช่นมีความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเคารพสิ่งแวดล้อม และการประหยัด แต่สภาพสังคมปัจจุบันที่เด็กและเยาวชนพบเห็นนั้นมีหลายอย่างที่ไม่เป็นไปเช่นนี้ ตัวอย่างเช่น สมาชิกสภานักเรียนที่ได้รับเลือกเป็นตัวแทนเข้าไปร่วมในการบริหารประเทศก็มิได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยชอบ กลับแสดงทางผลประโยชน์เพื่อตนเอง และพากพ้องหรือสภาพสังคมที่นิยมยกย่องบุคคลที่ร่ำรวย โดยมิได้สนใจว่าบุคคลเหล่านั้นมีคุณลักษณะใด หรือซึ่ง ควรแก้การยกย่องหรือไม่ ดังผลการวิจัยของสถาบันพิภูมิชัย (2531 : 63 - 67) ที่สำรวจความคิดเห็นด้านจิตวิทยาร่วมของครรภ์ในเขตกรุงเทพมหานครพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 39.0 เห็นด้วยกับสภานักเรียนที่ว่า “มือครรภ์สาวได้สาวเอา” ร้อยละ 33.20 เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “ทำอะไรไร้ประโยชน์ให้ได้เงินมา” ร้อยละ 23.10 เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “ทำดีได้สมทัย ทำชั่วได้ไม่สม” หรือ ร้อยละ 52.70 เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” และร้อยละ 43.40 เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “น้ำขึ้นให้รีบตัก” หรือ อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกกลงโทษและถูกขังในสถานที่กักกัน ซึ่งในสถานที่ดังกล่าวได้มีการอบรมสั่งสอนมอบความรับผิดชอบให้ และควบคุมดูแลความประพฤติตลอดเวลา นอกจากนี้การได้รับโทษที่จากการความผิดที่ตนได้กระทำไป อาจมีส่วนในการรับรู้สังคม –

กรรมหรือความคิดที่ไม่ดีไปชี้ว่าขณะ อีกเหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือ การที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รับผิดชอบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและต้องโทษ ทำให้ทราบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและต้องโทษส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 60 ของผู้ต้องโทษ ทั้งหมด เป็นผู้กระทำผิดต้องโทษฐานค้าสารเสพติดหรือมีสารเสพติดในครอบครอง ซึ่งสาเหตุที่เข้าต้องได้รับโทษ อาจเนื่องมาจากการรับผิดชอบภาระในครอบครัว หรือครอบครัวมีฐานะยากจน ส่วนเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกตินั้นเป็นกลุ่มที่อยู่ในสภาพสังคมภายนอกที่สับสน มีการอบรมสั่งสอนที่เน้นด้านคุณธรรมจริยธรรมน้อยกว่าการปลูกฝังด้านความรู้ หรืออาจเป็นการปลูกฝังที่ไม่เหมาะสมสมควรค่าบริษัทของสันนิษฐาน ปักหมุดที่นี่ (2535 : 16) ก่อสร้างพฤติกรรมของเยาวชนไทยข้อที่ 1 ว่า "เด็กไทยขาดจริยธรรมมาก ทั้งที่เรียนและได้รับการอบรมอย่างลึกซึ้งมาจากโรงเรียนเป็นอย่างดี" นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากการเดร้อนมือที่ใช้นั้นเป็นการวัดค่านิยมโดยสร้างสถานการณ์ให้เลือกซึ่งกลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา อาจมีการมองตนเอง หรือวิเคราะห์ตนเองได้ดีกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา ดังจะเห็นจากค่าบริษัทของผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ถูกจับหรือต้องโทษว่า "เขากล่าวหาว่าลักขโมย หรือค้าสารเสพติด" ส่วนการที่เด็กและเยาวชนปกติที่มีค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยและการประหณัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนอีกสองกลุ่มนั้น อาจเนื่องมาจากการเด็กและเยาวชนปกตินั้นไม่มีปัญหากับผู้ใหญ่ จึงมักได้รับคำยกย่องหรือไม่ได้รับคำต้านทานจากผู้ใหญ่ซึ่งตรงข้ามกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม มักจะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทำให้ผู้ใหญ่หรือบิดามารดา อาจารย์ ตำแหน่งลอดเวลา อีกทั้งเด็กและเยาวชนปกติมักจะรู้คุณค่าของเงินซึ่งมีการประหณัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม แต่เมื่อพิจารณาถึงระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 44.00 มีค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยในระดับสูงทั้งสามกลุ่ม และร้อยละ 40.00 ของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีระดับค่านิยม

ด้านการประทัยในระดับสูง ส่วนเยาวชนปกติมีระดับค่าเฉลี่ยด้านการประทัยด้าน
ระดับสูงและระดับปัจจุบันไม่เกิดค่าเฉลี่ย มีร้อยละของจำนวนเด็กและเยาวชนใกล้เคียงกัน แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่ม ยังมีค่าเฉลี่ยทั้งสองด้านอยู่ในระดับที่น่าพึงประสงค์มากกว่าค่าเฉลี่ยด้านความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวต่ำทำให้เยาวชนต้องดูแลเรือนห้าเรือนตันและครอบครัว ซึ่งบางครั้งอาจทำให้ขาดความซื่อสัตย์ หรือความเบื่อหน่ายที่จะต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว

2. การที่เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมมีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงด้านการสูบบุหรี่และชอบเที่ยวกลางคืนสูงกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมมีร้อยละของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงกว่าเด็กและเยาวชนปกติ เกือบทุกพฤติกรรม โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงด้านการสูบบุหรี่ ตามของมีนมา และเที่ยวกลางคืน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ฝ่ายบกพร่องของโรงเรียนส่วนใหญ่ ที่ได้สรุปพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาในสถานศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง ด้านการสูบบุหรี่ การดื่มของมีนมา การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย และการทำลายสาธารณสมบัติและยังสอดคล้องกับแนวคิดของช็อกโกร์แลนด์ และเครห์เชอร์ (1978 อ้างใน索加 ชปีลัม 2536 : 139 - 140) ที่ยืนยันว่า การตอบด้านสังคมกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ซึ่งใช้การทารณ์ทำผิดชอบอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลานานจนถอยตัวไม่ขึ้นจะมีผลต่อเด็กและเยาวชนทำให้ได้รับการถ่ายทอดค่าเฉลี่ยทางนิติและทีสังคมต่อไป การกระทำการทารณ์ทำผิด และในที่สุดก็จะทำการกระทำการทารณ์อย่างมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย เรื่องอันธพาลของคณะกรรมการการวิจัย สภาวิจัยแห่งชาติที่พบว่า ผู้เป็นอันธพาลนั้นสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะว่าขณะซึ่งเยาววัย ส่วนมากพบเพื่อนไม่ดี ซึ่งถูกซักจุ่งหรือถูกซักพาให้กระทำการความผิด และเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังคงเพื่อนที่เลวร้าย จะเห็นว่าเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก และถ้าวัยรุ่นรวมกลุ่มอยู่กับเพื่อนที่ไม่ดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมซึ่งได้รับอิทธิพล หรือถูกซักจุ่งให้มีพฤติกรรมแบบนั้นตามไปด้วย

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเคารพผู้อ่อนไหว และการประหณ์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสับบิชค พูลนาม (2523 : 46 อ้างในปิยันน์ สีสม 2536 : 38) ที่พบว่า ความรู้สึกรับผิดชอบและความชื่อสัตย์มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่านิยมทั้งสี่นี้จัดเป็นค่านิยมที่พึงประสงค์และเป็นค่านิยมที่ควรปฏิบัติ ลักษณะซึ่งเป็นค่านิยมประเภทเดียวกันคือเน้นค่านิยมจริยธรรม (Moral value) ตามแนวความคิดของฟินิกซ์ (Phinix. 1958 : 549 - 551 อ้างในเบญจรงค์ จากรุตต์จามน 2527 : 26) และค่านิยมวิถีปฏิบัติด้านค่านิยมเน้นส่วนเจริญธรรมตามทฤษฎีของโรเก็ช (Rokeach) นอกจากนี้การวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทและลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กันเกือบทุกพฤติกรรม และสัมพันธ์กับระดับค่านิยมบางด้านโดยที่พฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน และค่านิยมมากได้แก่ การสูบบุหรี่ ดื่มของมีน้ำตาล ชอบเที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน จะเห็นว่าพฤติกรรมทางสังคมของเพื่อนสนิทต่างๆ เป็นพฤติกรรมที่เด็กและเยาวชนไม่ควรประพฤติตามหรือถือเป็นแบบอย่าง เพราะอาจนำไปสู่ความทุกข์และความแตกต่างของชีวิตของเด็กและเยาวชน

4. การศึกษาเบรื้องตื้นค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่มีสถานภาพที่แตกต่างกันพบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีค่านิยมด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับต่างกัน มีค่านิยมด้านความชื่อสัตย์และการเคารพผู้อ่อนไหวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิรavarun ญาழดิช (2522 : 62-64 อ้างในสมาน ชาลีเครือ 2523 : 16 - 17) ที่พบว่านักเรียนที่มีบิดามารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความติดเชื้นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรม ด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์สุจริต ความภักดิญญาติ เวที การประหณ์และการออมทรัพย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ข้อด้วยกับผลงานวิจัยของสับบิชค พูลนาม (2523 : 46 อ้างใน ปิยันน์ สีสม

2536 : 38) ที่พบร่วมนักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการศึกษาของบิดาและมารดาพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับต่ำกว่า普通人สมศึกษาและระดับ普通人สมศึกษามีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดา มีการศึกษาสูงกว่า普通人สมศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับต่ำกว่า普通人สมศึกษาและ普通人สมศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความซื่อสัตย์และการเคารพผู้อื่นสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับสูงกว่า普通人สมศึกษา ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาต่ำกว่า普通人สมศึกษาและระดับ普通人สมศึกษาส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับสูงกว่า普通人สมศึกษา ดังนั้นจึงได้รับการมอบหมายให้รับผิดชอบในหน้าที่การงานภายในครอบครัว หรือต้องช่วยหารายได้เสริมให้กับครอบครัว ตรงข้ามกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับสูงกว่า普通人สมศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า จึงสามารถจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสะอาดและความสุขลักษณะส่วนบุคคลได้ดีกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา ซึ่งเป็นความเครียดที่เกิดจากภาระที่บิดามารดาพยายามพยายามขวนขวยหาวิธีการให้บุตรของตนทุ่มเวลาให้การศึกษาเล่าเรียนมากที่สุด เด็กและเยาวชนจึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการศึกษาเล่าเรียน ขาดความรับผิดชอบต่อภารกิจด้านอื่น ๆ ส่วนด้านความซื่อสัตย์และการเคารพผู้อื่นสูงเนื่องมาจากการเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา มีการศึกษาระดับ普通人สมหรือต่ำกว่า普通人สมศึกษา ส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสภาพความเป็นอยู่ค่อนข้างต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่มารดา มีการศึกษาสูงกว่า普通人สมศึกษา จึงต้องพึ่งพาอาศัยหรือได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหรือองค์กรอื่นๆ ทำให้มีความรู้สึกสำนึกรักในบุญคุณประกอบกับอาชญากรรมการอบรมสั่งสอนให้มีความซื่อสัตย์และเคารพต่อผู้มีบุญคุณ

ตรงข้ามกับเด็กและเยาวชนที่มารดามีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา ส่วนใหญ่จะมีสภาพความเป็นอยู่ดีกว่า และการพึ่งพาอาศัยบุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ น้อยกว่าทำให้ได้รับการปลูกฝังและเน้นเข้าตัวนิยมทั้งสองด้านนี้อยกว่ากลุ่มแรก

เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน มีค่านิยมเฉพาะด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีค่านิยม ด้านความซื่อสัตย์ การเคารพอวุโส และการประทัยแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเด็กและเยาวชนพบว่า เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการเคารพอวุโสแตกต่างกัน เด็กและเยาวชนที่มีดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการประทัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวิรชวรรณ อาม-ระดิษ (2522 : 62 - 64 อ้างในสมาน ชาลี-เครือ 2523 : 16 - 17) ที่พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกันมีค่านิยมทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความกตัญญูต่อที่ การประทัย และการยอมรับพย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสืบเชред พลนาม (2523 : 46 อ้างในปีyanนท์ สีสม 2536 : 38) ที่พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความรับผิดชอบแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับผลงานวิจัยของสมาน ชาลี-เครือ (2523 : บทตัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่ต่างกัน มีค่านิยมด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้จากการวิจัย ที่เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือธุรกิจสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้าง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือธุรกิจ นอกจากผลการวิจัยเปรียบเทียบกลุ่มเยาวชนทั้ง

หมวดพบว่า เยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้าง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ส่วนเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพครุภัณฑ์ส่วนตัวหรือค้าขาย รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจและบริษัทห้างร้าน เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกร รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และครุภัณฑ์ส่วนตัวหรือค้าขาย มีค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพบริษัทห้างร้าน ซึ่งข้อด้วยเชิงกับผลงานวิจัยของเบอร์ดิน (Bardin อ้างในสุพดี คุณวัฒน์ 2515 : 265) ที่พบว่าเด็กที่บิดามารดาไม่สถานภาพทางสังคมสูง เช่น แพกเกจ วิศวกรหรือผู้อุปนายการจะมากกว่าเด็กที่บิดามารดาเป็นกรรมกรจะถูกเรียกว่าเด็ก 44 ซึ่งน้อยกว่าเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพเป็นกรรมกรจะถูกเรียกว่าเด็ก 49 ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการครอบครัวเด็กและเยาวชน ที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ ต้องใช้จ่ายในลักษณะวันต่อวัน บิดามารดาจึงปลูกฝังความรู้สึกรับผิดชอบให้แก่บุตร และให้บุตรต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวค่อนข้างมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพอื่น เด็กและเยาวชนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างจึงมีค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพอื่น ส่วนเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพท่างงานบริษัท หรือห้างร้าน แม้จะมีรายได้เป็นประจำแต่มักจะมีการเปลี่ยนงานบ่อยกว่าเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ทำให้ครอบครัวมีรายได้ไม่คงที่จึงอาจส่งสื่อสารบารมีให้บุตรหลานของตนรู้จักการเก็บออมเพื่อนำมาใช้ยามว่างงานหรือระหว่างรอเปลี่ยนงาน

ส่วนเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับที่แตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการเดารผู้อื่นาๆไป และการประทัยแต่กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมทั้งสองด้านสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และระดับน้อยตาม

ลำดับ ส่วนเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ^{ชี้}ให้ความรักสนับสนุนในระดับที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยของค่า aniym ทั้งสี่ด้านแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งข้อมูลของกิจกรรมงานวิจัยของพันค้า มีพนก (2533 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในปริมาณสูงมีค่าaniym พนฐานด้านการมีรำ เป็นบวิถีและเตารพกอห�性สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในปริมาณที่ต่ำ และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการ ^{ชี้}ใช้เหตุผลในปริมาณสูงมีค่าaniym พนฐานด้านการพัฒนาของ ขั้นหมื่นเพี้ยร และมีความรับผิดชอบสูงกว่า วิลาสลักษณ์ ชีวะลลี (2524 ห้องในงานตา วนิเทศน์ 2536 : 59 - 60) พบว่า เยาวชนที่รายงานว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีการอนุรักษ์ภูมิธรรมทางจิตใจ ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูกตเวที ความชื่อสัตย์ มีสัมมาคาระและมีดีกือ เรื่องบ้าปูญในระดับสูงกว่า นักเรียนที่รายงานว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย และสอดคล้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยของดูชัย ไวยเหลา (ส้านักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2538 : 420 - 424) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูทางบวกได้แก่การอบรมเลี้ยงดูแบบประชานิปไตย แบบใช้เหตุผลแบบรักสนับสนุน มีผลทางบวกกับตัวแปรด้านบุคลิกภาพและสังคม คือ ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ใน 3 แบบจะมีลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งน้อจเน่อง การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งน้อจเน่อง มากจาก การที่บิดามารดาใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่อบุตร จะมีการอบรมสั่งสอนให้มีคุณธรรมจริยธรรมและปลูกฝังค่าaniym ที่พึงประสงค์ตัวยการชี้แจง หรืออธิบาย ด้วยเหตุผล จึงน่าจะส่งผลมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ซึ่งแสดงออกโดยการให้ความรักปักป้องและคุ้มครอง

5. จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อค่าaniym พบว่า ปัจจัยทางชีวสังคมด้านส่วนตัว ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูสังคมหรือมือที่พิผลต่อค่าaniym ของเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมในระดับที่ไม่สูงนัก และปัจจัยที่ส่งผลกระทบในทุกค่าaniym ได้แก่ รายได้ของครอบครัว ความสุขที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และพฤติกรรมของเพื่อนสนิท เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่าaniym โดยใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภท พบว่า ปัจจัยที่ส่งผล หรือมือที่พิผลต่อระดับค่าaniym ของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

ต้องอาศัยของบิดามารดา ทั้งน้อยอาจเนื่องมาจากกลุ่มเด็กเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ที่ใช้ในการศึกษาครึ่งนึง สภาพที่ว่าไปของครอบครัวตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูแต่ต่างกันไม่มากนัก จึงส่งผลต่อความแปรปรวนของปัจจัยต่าง ๆ ในระดับต่ำ นอกจากนี้ยังมีค่านิยมและระดับค่านิยมแต่ต่างกันไม่มากนัก อีกทั้งเครื่องมือที่ใช้วัดค่านิยมในการศึกษาวิจัยครึ่งนี้ เป็นแบบสถานการณ์ให้เด็ก และเยาวชนเป็นผู้พิจารณาตัดเลือกอาจเป็นໄบ้ได้ที่เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม จะประเมินหรือเลือกค่านิยมตามความติดมากกว่า เลือกค่านิยมตามที่ตนปฏิบัติ หรืออาจเป็นໄປตัวว่ามุ่งมองระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม มีลักษณะแตกต่างจากทฤษฎีค่านิยมที่กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่ถือว่าเป็นค่านิยมรายตัวเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาอาจมองว่าเป็นค่านิยมระดับปกติ จากข้อต้นพบนี้จึงนำที่จะมีการศึกษาเพิ่มเติมให้ลึกซึ้งอีกระดับหนึ่ง โดยการเก็บข้อมูลด้านปัจจัยต่างๆ และวัดระดับค่านิยมในลักษณะมาตราส่วนประมาณต่ำประกอบด้วย นอกจากน้องสาวเนื่องจากปัจจัยส่วนตัว ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูมือที่พิสูจน์แล้วว่าสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบันโดยเฉพาะการตอบเพื่อนของวัยรุ่น ตามหลักจิตวิทยาพัฒนาการถือว่า เพื่อนมือที่พิสูจน์แล้วว่ามีมากกว่าพ่อแม่ และครอบครัว ตั้งเสียงวิพากษ์วิจารณ์และความรู้สึกน้อยใจของพ่อแม่ที่ปราศจากความรักกับบุตรของตนว่า "บุตรมักจะไม่เชื่อฟังพ่อแม่แต่กลับเชื่อฟังในค่านะน้ำของพ่อนักกว่า"

6. การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็น 3 ลักษณะ (เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา = A เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา = B เด็กและเยาวชนที่ปักติและศึกษาในสถานศึกษา = C) หรือจำแนกลักษณะกลุ่มเป็น 2 ลักษณะ (A กับ B หรือ B กับ C) โดยใช้ปัจจัยทางชีวสังคม และปัจจัยทางจิตวิทยา หรือใช้เฉพาะปัจจัยทางชีวสังคมเพียงปัจจัยเดียว สามารถท่านายหรือส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้านอนนิคลาสสิกเดียวกัน แต่ปัจจัยดังกล่าวสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็น 3 ลักษณะกลุ่ม หรือสองลักษณะกลุ่ม (A กับ B) ได้ต่กว่าใช้ในการจำแนกระหว่างเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม (A กับ B)

และศึกษาในสถานศึกษา (B) กับเด็กและเยาวชนปกติ (C) ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ไม่ค่อยสูงนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาและศึกษาในสถานศึกษา กับกลุ่มเด็กและเยาวชนปกติและศึกษาในสถานศึกษา เป็นเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในสถานที่เดียวกัน ตั้งนั้นสภาพหรือปัจจัยต่าง ๆ จึงใกล้เคียงกัน แต่ทั้งสองกลุ่มจะมีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา นอกจากนี้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของสังคม ระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่มพบว่าแตกต่างกันไม่ใช่มากนัก และอีกทั้งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ยังมีค่านิยมแต่ละด้านอยู่ในระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยม

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนในลักษณะต่างๆ ตั้งกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาและพยายามคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชนได้แก่ เพศ อายุและพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นเบื้องบนของเพื่อนสนิท ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว เชดที่พกพาตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสุขที่ได้รับและสถานภาพของบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดู และค่านิยมด้านความรับผิดชอบและการเดินทาง ภูมิปัญญา มีความสัมพันธ์ส่งผลต่อลักษณะของกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของพรเพ็ญ เพชรสุขติริ (2523 : 192 - 202) ที่พบว่าเยาวชนสามกลุ่ม (เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เยาวชนในสถานศึกษาที่ถูกประเมินว่า มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่สนใจการเรียน แต่งกายผิดระเบียบ เคราทุจริตและเยาวชนปกติ) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ลักษณะครอบครัวเดียวหรือรวม การเป็นเจ้าของบ้าน ลักษณะบ้านพกพาตัว บริเวณที่พกพาตัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ความไม่ปรองดองกันในครอบครัว เหตุผลของเยาวชนต่อครอบครัว การตอบค้ำสماความกับผู้พิพากษารมณ์เชิงเห็น และราษฎร์ของครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลทึ่งทางตรงและการอ้อมต่อ การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยใช้เหตุผลน้อย แต่ควบคุมมากและลงโทษทางกายสูง ตรงข้ามกับเยาวชนปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากใช้เหตุผลมากแต่ควบคุมน้อย และไม่ค่อยถูกลงโทษทางกาย นอกจากนี้ยังพบว่าเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่คบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนสูงที่สุดและเยาวชนที่ถูกบังคับเมื่อจากสถานศึกษาว่ามีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีการคบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนระดับกลาง และเยาวชนปกติมีจำนวนน้อยมากที่คบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของคราร์ - คาเรลลี (อ้างในประเทศไทย มหาชนที่ 2521 : 31) ที่พบว่าผู้กระทำผิด ก็มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีการกระทำการความผิดและถูกจับกุมมากกว่า ผู้ที่มาจากการครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมสูง และยังสอดคล้องกับผลการสำรวจส่าวนสาเหตุของภาระที่กระทำผิดของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (2537 : 217 - 219) โดยศึกษากับเยาวชนที่กระทำผิดและส่งเข้าในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในปี 2533 พบว่าเยาวชนร้อยละ 37.56 มีสาเหตุจากกรรมแพ่อนที่เป็นบัญหาร้อยละ 22.42 มีสาเหตุจากเศรษฐกิจและเมืองพิจารณาเฉพาะในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในต่างจังหวัด พบว่าเยาวชนร้อยละ 40.94 กระทำการผิดจากสาเหตุการครอบแพ่อนเช่นเดล หรือถูกชักจูง ร้อยละ 21.86 สาเหตุจากสภาพเศรษฐกิจ และร้อยละ 4.85 มาจากครอบครัว นอกจากนี้เยาวชนส่วนใหญ่อายุต่ำกว่าห้าปี (ร้อยละ 52.31) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของบรัสฟัช เครือวงศ์แก้วและคณะ (2537 : 59) ที่พบว่าสาเหตุที่ผลักดันให้เด็กออกมาร้ายรอนถึงร้อยละ 38.66 มาจากปัญหานอกครอบครัว เช่น พ่อแม่ทะเลกัน แยกกันอยู่ ขาดความอบอุ่น แต่เด็กยังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว ส่วนการศึกษาด้านความเชื่อในตนเอง (Glineck, 1962) ร้อยละ 61.00 ของเยาวชนนี้มากจากครอบครัวที่ขาดปิดตา และจากการศึกษาวิจัย 5 เรื่องพบว่า ตัวบุคคลการอ่านน้อยมากจากครอบครัวที่ขาดปิดตา และจากการศึกษาวิจัย 5 เรื่องพบว่า ตัวบุคคลการอ่านน้อยมากจากครอบครัวที่สามารถทำงานนายการกระทำการกระทำการที่ดีของวัยรุ่น และผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นอันดับที่ 7 นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนก

ลักษณะเด็กและเยาวชนได้มาก ได้แก่ อายุ อาร์ชิพของบิดา (โดยเฉพาะอาชีพกรรมา-
กร หรือรับจ้าง) ความสูงที่ได้รับจากครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและ
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนที่ศึกษาวิจัยครั้ง
นี้ ส่วนใหญ่อยู่ในวัยรุ่นตอนกลางซึ่งเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงอย่างรวด
เร็วอาจมีผลให้เกิดความสิบพลาดในการตัดสินใจได้ และมีบิดาที่ประกอบอาชีพกรรมา-
กรหรือรับจ้าง ซึ่งมักจะมีการตั้มสุราค่อนข้างมากกว่าอาชีพอื่นๆ ฉันอาจทำให้เกิดการ
ประทับใจเด็กและเยาวชนค่อนข้างสูงกว่าอาชีพอื่น แต่การได้รับความสุขภายในครอบ
ครัว การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุนและการใช้เหตุผล ย่อมเป็น
เครื่องสักดิ้นเยาวชนให้ไปสู่กลุ่มที่เป็นปัญหาทางสังคมได้ เพราะมีการสร้างความ
เข้าใจซึ่งกันและกันภายในครอบครัว ทำให้เกิดบารณาการที่เป็นมิตรและอบอุ่น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ย่อมเป็นข้อมูลที่สำคัญ ที่จะสะท้อนให้เห็น
ความแตกต่างของระดับต่างนิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้
ตีกษะในสถานศึกษาว่า การอบรมสั่งสอนเรื่องคุณธรรมจริยธรรมมีส่วนสำคัญและ
จริงจังจะช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีคุณธรรม มีจริยธรรม ตลอดจนค่านิยมที่
ดีงามที่พึงประสงค์ จึงควรที่จะมีการศึกษาและพัฒนาอย่างจริงจัง เพื่อยกระดับคุณ
ธรรมของเด็กและเยาวชน

2. จากข้อค้นพบแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนตัว ครอบครัว ตลอดจนการ
อบรมเลี้ยงดู ส่งผลต่อต่างนิยมน้อย ดังนี้นี้จึงน่าจะมีอิทธิพลอื่น เช่น สภาพสังคม
ทั้งนี้ เพราะผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจในสังคมมิได้กระทำการให้เป็นแบบอย่างที่ดี ที่เยาวชน
พึงจะนิยมปฏิบัติ หรือปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นแบบของเพื่อนสนิท
นิตามารดาหรือผู้ปกครองดูจะดีและเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะเพื่อนสนิทที่
มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พระเป็นปัจจัยที่พบในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหา
ค่อนข้างมาก นอกจากนี้ความรักความเอื้อเฟื้อใจส์ตลอดจนความสุขภายในครอบครัว

เป็นปัจจัยที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง จะสร้างบรรยายภาษาไทยในครอบครัวให้เกิดความรักและเอ้าใจได้

3. โรงเรียนเป็นสถานศึกษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน ควรมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เยาวชนได้มีโอกาสเรียนรู้ และช่วยเหลือกันตลอดจนน้ำใจความรู้ทักษะต่างมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะเป็นวิถีทางอันหนึ่งที่จะสกัดกั้นเยาวชนมิให้ไปคบกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน เช่น จัดกิจกรรมนันทนาการ การแข่งขันกีฬา กิจกรรมดนตรี และกิจกรรมศิลปะ ซึ่งปัจจุบันโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับครุพัชสอนส่วนใหญ่ให้ความสนใจเยาวชนที่เรียนตั้งแต่ปั้นพิเศษ และการมุ่งเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีการแข่งขันค่อนข้างสูง จึงทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อการกวดวิชาเข้าศึกษาต่อ อาจเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนที่มีความสามารถทางสติปัญญาปานกลาง และค่อนข้างต่ำ เกิดความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่มุ่งหวังและสภาพความเป็นจริง จึงแก้ปัญหาโดยการคบเพื่อนที่เป็นปัญหา ดังนี้ครุพัชสอนจึงควรเอ้าใจในเด็กที่มีความสามารถสูงกว่าในระดับปานกลาง และค่อนข้างต่ำด้วย มิใช่สนใจเฉพาะผู้ที่มีความสามารถทางสติปัญญาในระดับปานกลาง และค่อนข้างต่ำด้วย แต่เด็กเหล่านี้มีความรู้ และพยายามให้โอกาสพัฒนาได้ใช้ความสามารถพิเศษเพื่อให้เข้าร่วมกิจกรรมในความสำเร็จของตนเอง

4. สถานศึกษาควรจัดครุพัชแนวแบบช่วยบริการให้คำปรึกษาอย่างแท้จริงมิใช่ทำหน้าที่บริการเฉพาะข้อมูลข่าวสารทางการศึกษาเท่านั้น แต่ควรมีการจัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ และความสามารถในการปรับตัวเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข นอกจากนี้ครุพัชสอดส่องดูแล เพื่อมิให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัย เพื่อสกัดกั้นมิให้เยาวชนอันๆ เห็นเป็นแบบอย่างที่ทำให้เกิดการอุ_CI_AJABHAT UNIVERSITY

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาหารูปแบบการฝึกอบรมคุณธรรม จริยธรรม โฉมโภตถ์ย กฤษฎีการพัฒนาจริยธรรมคุณธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการฝึกอบรม เยาวชนในสถานศึกษาและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ควรมีการ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และค่านิยมของเยาวชนโดยทำการศึกษาและวัดผล การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องเพื่อศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ ค่านิยมของเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา และคัดเลือกค่านิยมที่เป็นค่านิยมทางลบ เช่น ค่านิยมทางเพศ ค่านิยมรักความ สัชญาสบายน ค่านิยมทางวัฒน ค่านิยมการครอบครัว เป็นต้น นอกจากนี้ควรศึกษา แหล่งผลกระทบเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบื้องบน เกี่ยวกับสาเหตุและ ราก柢ของการเบื้องบนของพฤติกรรม โดยเฉพาะเพื่อจะนำมาใช้ในการหาทางป้องกัน เยาวชนปักธิที่อาจถูกซักจุ่งไปเข้ากลุ่มได้
3. ควรศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบด้านค่านิยม โฉมการศึกษาวิจัยเพื่อตรวจสอบ ผลกระทบด้านค่านิยม
4. ควรศึกษาความต้องการของเด็กและเยาวชนด้านการดำรงชีวิต การ ศึกษา และคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมด้านอื่น ๆ เช่น การศulpเพื่อนสนิท สภาพความเป็นอยู่ ฯลฯ ล้อมทางสังคมรอบตัวเด็กและเยาวชน
5. จากผลงานวิจัยที่พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีจำนวนประชากรหนึ่ง ในสามมีค่านิยมในระดับสูงไม่เกิด หรือยังอยู่ในระดับสับสนอยู่ ค่านิยมที่ขาดถือห้องมี การเปลี่ยนแปลงได้ จึงน่าจะช่วยให้มีการศึกษาวิจัยหารูปแบบการปลูกฝังหรือเปลี่ยน แปลงค่านิยมจากที่ไม่ดีไปสู่ค่านิยมที่ดีและควรขัดถือปฏิบัติ หรืออาจศึกษาสาเหตุที่ทำ ให้ค่านิยมของเด็กและเยาวชนซึ่งไม่ดีในรูปที่ดังที่